

ויאסף אתם אל מושמר שלשות ימים. אמר רבי אלעזר, שלשות הימים הללו למה? אלא שלשות הימים הללו בנגד שלשות הימים של שכם, שפתחות נראשית לדי ויהי ביום השלישי ביהיוthem כאבים.

בא ראה מה כתוב בו, ויאמר אליהם יוסוף ביום השלישי זאת עשו וחיה. להראות שהוא לא עשה כמו שהם בשםם, שגרמו לאנשי שכם לקבל עליהם את זאת, סוד הברית, ואחר שעשו הברית זו, הרגו אותם, ולא נשאר מהם אחד. והוא מהفتحות? זאת עשו וחיה. מה הטעם? משום שעת האלהים אני ירא, שמר הברית. וכל הגלגול הזה לא היה אלא בשביב בנימין.

ויאמרו איש אל אחיו אבל אשימים אנחנו על אחינו וגוי. ויאמרו איש אל אחיו - זה שמעון ולוי, כמו שהיה בראשונה שפתחות (שם לו) ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החולמות הלווה בא. מה להלן שמעון ולוי.

- אף כאן שמעון ולוי. בא ראה, מי איש ומיל אחיו? אלא איש זה שמעון. כתוב כאן איש, וכ��ותב שם (מדבר כה) וזהנה איש מבני ישראל בא. מה להלן שמעון - אף כאן גם שמעון. ומשום שחוור בתשובה, בכה והחנוך על זה, ואמיר לולי אבל אשימים אנחנו. על כן נבנה מזלו שור, כמי שמלו של יוסוף שור, שבתוב (דברים לו) בכור שורו הדר. לו. ומזלו של שמעון הוא שור. ועל כן ויקח מאתם את שםעון, כדי שלא יקטרג עם לוי, משום ששמעון ולוי, כשהשניים מתחררים, יכולם לקטרג. ויאסר אותו לעיניהם. הנה פרשורה, לעיניהם אסרו, ואמיר

ויאסוף אתם אל מושמר שלשות ימים. אמר רבי אלעזר, הגי תלת يومין אמר. אלא הגי תלת يومין, לקביל תלת يومין דשכם. דכתיב, (בראשית לו) ויהי ביום השלישי ביהיוthem כזאים.

הא חזי, מה כתיב בה, ויאמר אליהם יוסוף ביום השלישי זאת עשו וחיה. לאחזהה דלא עבד אליהו, כמה דאיןנו עבדו בשכם. דגרמו לאנשי שכם לקבלה עלייהו היא זאת, רוזא הברית. ולבתר דעבדו קיומה דא, קטילו לוון, ולא אשתקאר מנהון חד. ואיהו מה כתיב, זאת עשו וחיה. מי טעמא, בגין דאת האלהים אני ירא, נטיר קיימה. וכל גלגולך דא לא היה אלא בגיןה דבניים :

ויאמרו איש אל אחיו אבל אשימים אנחנו על אחינו וגו. ויאמרו איש אל אחיו, דא שמעון ולוי, כמה דהוה בקדמיתה. דכתיב, (בראשית לו) ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החולמות הלווה בא. מה להלן שמעון ולוי, אוף הכא שמעון ולוי.

הא חזי, מאן איש ומאן אחיו. אלא איש, דא שמעון, כתיב הכא איש, וכ�풓 הקטם (מדבר כה) וזהנה איש מבני ישראל בא. מה להלן שמעון, אוף הכא נמי שמעון. ובгинן דהדר בתשובה, בכה ואותנים על דא. ואמר ללוו, אבל אשימים אנחנו. על דא אתבנוי מזליה שור, בגין דמזליה דיוסוף שור. דכתיב, (דברים לו) בכור שורו הדר לו, ומזליה דשמעון שור אחיו.

ועל דא, ויקח מאתם את שםעון, בגין דלא יקטרג בתדריה דלוו. בגין דשמעון ולוי, בד מתחברן פרויהו יכל לקטרגא: ויאסור אותו לעיניהם, הוא אוקמיה, לעיניהם אסרו.

שיצאו היה מאכיל אותו ומשקה אותו.

אם תאמר שהוא רצונו של יוסף, משומש כתוב (משל כי) אם רעב שנאך האכילתו לחם ואם צמא השקה מים. אם כך, يوسف שהוא צדיק איך עשה כך, שהר פטור (שם) כי גמלים אתה חתת על ראשו וזה ישלם לך?

אלא חס וחלילה שישוף לך הוא חישש, אלא כארם לאחיו כך גם היה עושה, התנהג עמו באחווה ולא בצדקה אחרת, ולא עמו בלבדו, אלא עם כל אחיו, כמו שכתוב ויצו יוסף וימלאו את כליהם בר ולהשיב כספיהם איש אל שקו ולחתת להם צדקה לדרכם ויעש להם כן, כדי להתנהג עמו באחווה.

רבי יוסי פתח ואמר, (נחום א) אם שלמים וכן רבים וכן נגוזו ועבר ונתקף לא עגנד עוד. הפסיק תהה באירועו, שפאשר העם בקהלם יש שלום ואין בהם בעלי נשאה, מקודוש ברוך הוא חס עליהם, והדין לא שולט בהם. ואף על גב שלם עובדים לכוכבים ומזרותיהם וهم בשלום - הדין לא שולט עליהם, ובאירוע שפטותם (הושע ד) חברו עצבים אפרים הנח לו.

ובן נגוזו ועבר, מה זה ובן נגוזו? היה צrisk לחיות ונגוזו? אלא זהו ראש הפסיק שהוא שלום, אף כאן שלום, ומה הוא? זהו צדקתה. משומש שצדקה וזה שלום, וכי שמרבה הצדקה, מרבה שלום, למעלה ומרבה שלום למטה, ומושום כך ובן נגוזו ועבר, שגויזים ממנם הצדקה. ועבר? היה צrisk לחיות ועבר. מה זה ועבר? אלא זה הדין של קרגן, כמו שנאמר (ישעה כ) עד יעבר זעם. עבר הדין מעליהם.

צ. עבר דין נגוזה מעליהם.

ולבסוף דנפקו הוה מאכיל לייה, ומשקי לייה. **ואין תימא דרעותא דיויסף איהו, בגין דכתיב,** (משל כי) אם רעב שענאנך האכילתו לחם ואם צמא השקה מים. אי הabi, يوسف דאייהו זפאה, היב עbidabi. **דהא כתיב,** (משל כי) כי גמלים אתה חותה על ראשו ויישלם לך.

אלא חס ושלום דיויסף להבי הוא דחייב. אלא כבר נש לאחוי, הבני נמי הוה עbid. ואתנהיג עמיה באחווה, ולא בגוננא אחראי. ולא עמיה בלחוורי, אלא עם כל אחוי. כמה דכתיב, ויצו יוסף וימלאו את כליהם בר ולהשיב כספיהם איש אל שקו ולחתת להם צדקה לדרכם ויעש להם כן, בגין **לאנְהָגָא עַמְּהָוּן בָּאֲחֹוָה.**

רבי יוסי פתח ואמר, (נחום א) אם שלמים וכו' רבים וכו' נגוזו ועבר וענתק לא עגנד עוד, hei קרא אויקמו. דבר עמא כלחו אית בהו שלם, ולא אית בהו מאירי דברבו. קדרשא ביריך הוא חיים עלייהו, ודינא לא שלט בא. ואף על גב דכלחו פלחין לכוכבים ומזרות, ואינון בשלם, דינא לא שליט עלייהו, ואוקמו. **דכתיב,** (הושע ד) **חברו עצבים אפרים הנח לו.**

ובן נגוזו ועבר, מי ובן נגוזו, ונגוזו מביעי ליה. אלא, דא הוא רישא דקרא דאייהו שלם, אויף הכא שלם. ומאי איהו, דא צדקתה. בגין צדקתה דא הוא שלום, ומאן דאסגי הצדקה, אסגי שלם לעילא, ואסגי שלם לתפה. בגין כך ובן נגוזו ועבר, הצעזוי ממנם הצדקה. ועבר, בגין מיבעי ליה, מי ועבר. אלא דא הוא דין דריגזא, כמה דעת אמר, (ישעה כ) עד יעבר